

munalbestyrelsesmedlem holder Haanden over Københavns Kommunekasse. Hvis man kunde have faaet Pengene af Statskassen, kunde det ærede Medlem udmærket godt se bort fra den Uret, det skulde være, at den ene Kirke skal betale, hvad der skal foretages paa den anden Kirkes Omraade. Naar blot man tog det af den fælles Statskasse, gjorde det ikke saa meget, at det kun kom enkelte til gode indenfor København.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Enevold Sørensen): Jeg behøver ikke at anvende mange Ord paa det Forsøg paa at opretholde en Række urigtige Paastande, som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) nu gjorde. Det ærede Medlem benyttede det Udtryk, at jeg havde „rettet Stil“ i Betænkningen. Det er et ret aparte Udtryk, og jeg ser ikke, at det ærede Medlem var heldig i at godtgøre, at det, jeg havde paa-peget i Betænkningen, kun var Spørgs-maalet om en mere eller mindre heldig Stil, i Stedet for at det var en Paa-pegning af en Række ganske urigtige Paa-stande. Jeg skal derfor kun anvende et Par Bemærkninger paa hver af de 5 Punkter, som det ærede Medlem gjorde det til.

Det ærede Medlem fortæller i Betænkningen, at Udvalget skal henlede Opmærksomheden paa, at denne Ligning, der nu i 5 Aar er udskreven paa Stadens skatteydende Borgere, blev første Gang udskreven i Henhold til Lov af 1902 o. s. v. Det ærede Medlem forklarer nu, at han ikke har brugt denne Vending — maaske i Overensstemmelse med det ærede Medlems Ord her ved 3die Behandling i 1902 — for at paa-pege, at det var Vestres Skat, men for at paa-pege, at den tidligere Ligning var en anden. Ja, hvorledes var den tidligere Ligning en anden? Loven af 1. April 1888 bestemmer, at det Bidrag til københavnske Sognekirker, der ellers efter Lovgivningen skal udredes af hvert Sogn, skal udredes af Medlemmerne af samtlige Sognemenigheder uden Hensyn til Sognegrænserne. Og derefter hedder det, at denne Ligning skal efter Reglerne om den kommunale Beskatning i København foregaa med et Tillæg til den aarlige Indkomstskat af indtil $\frac{1}{5}$ pCt., Tillæggets Størrelse bestemmes af Ministeriet efter Indstilling af Københavns Kommunalbestyrelse. Dette skulde altsaa være noget saa ganske andet, at det var en given Sag, at Betænkningen slet ikke omtalte, at der har været en saadan Ligning i 9 Aar.

Det næste Punkt: at Magistraten hvert Aar havde taget, uden at kny, hvad Ministeriet havde anordnet med Hensyn til Ligningen, behøver jeg ikke at opholde mig ved. Det havde det ærede Medlem i Virkeligheden intet som helst at sige til.

Ganske forbavsende var det ærede Medlems Fastholden af Citatet af Konseilspræsidentens Tale. Jeg skal ikke gentage, hvad jeg før sagde, men kun erindre om, at der er gjort gældende, og det ærede Medlem har gjort gældende ogsaa her i Tinget, at om et lignende Forslag; der var fremsat her af daværende Minister Sthyr, havde Konseilspræsidenten som Vestres daværende Ordfører udtalt som følger o. s. v. Hvad Konseilspræsidenten har udtalt sig om, er om de tvungne Paaligninger til Opførelse af ny Kirker og om det uheldige i, at Folk, som maaske staa ganske udenfor Kirken, skulle tvinges til at yde Bidrag til Opførelse af saadanne Kirker. Nej, hvad Konseilspræsidenten har udtalt med Hensyn til den fælles Ligning til det ordinære kirkelige Behov her inde, kan det ærede Medlem ikke bortfortolke, og det er udtalt ganske i Overensstemmelse med det af Kirkeministeriet i 1902 herom fremsatte Forslag og ogsaa med det ny Forslag, der nu fremsættes her. Men det er jo ganske det modsatte af, hvad der fremsættes i Betænkningen, og hvad det ærede Medlem her vil gøre gældende. Jeg siger, at den Fremstilling, som han giver af Vestres og den nuværende Konseilspræsidents Stilling til den Sag i Halvfemserne, er fuldstændig vildledende og ganske usand.

Af Undtagelsesloven fik vi nu en ejendommelig Forklaring. I Betænkningen meddeles, hvor mange Penge de københavnske Skatteydere nu i 5 Aar have maattet give til Kirkerne herinde. Og saa hedder det: „Og Følgen af denne Undtagelseslov for København, som i kirkelig Henseende stiller Hovedstaden ganske forskellig fra det øvrige Land o. s. v.“ Mon noget Menneske, som har læst denne Betænkning eller hørt det ærede Medlems Udtalelser her om Loven, skulde komme i Tanker om, at hvad han var imod ved at paa-pege denne Sag, var ikke den Sum, de københavnske Skatteydere skulde udrede, men at de skulde udrede den efter samme Forhold, uanset i hvilket Sogn de boede. Det er jo ganske utroligt. Ja, det ærede Medlem sagde, at det var at betegne som en Undtagelseslov, fordi der lignedes ogsaa ud over Sognegrænsen. Men i saa Tilfælde vilde en københavnsk Menigheds Medlem-